

Komentar Evandjelja: uskrsnuće Lazara

Evandjelje 5. korizmene nedjelje
(ciklus A) i komentar.

Evangelio (Jn 11,1-45)

U ono vrijeme:

Bijaše neki bolesnik, Lazar iz Betanije, iz sela Marije i sestre joj Marte. Marija bijaše ono pomazala Gospodina pomašću i otrla mu noge svojom kosom. Njezin dakle brat Lazar bijaše bolestan. Sestre stoga poručiše Isusu: »Gospodine, evo onaj koga ljubiš, bolestan je.« Čuvši to, Isus reče: »Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj

proslavi Sin Božji.« A Isus ljubljao je Martu i njezinu sestru i Lazara. Ipak, kad je čuo za njegovu bolest, ostade još dva dana u onome mjestu gdje se nalazio.

Istom nakon toga reče učenicima: »Pođimo opet u Judeju!« Kažu mu učenici: »Učitelju, Židovi su sad tražili da te kamenuju, pa da opet ideš onamo?« Odgovori Isus: »Nema li dan dvanaest sati? Hodi li tko danju, ne spotiče se jer vidi svjetlost ovoga svijeta. Hodi li tko noću, spotiče se jer nema svjetlosti u njemu« To reče, a onda im dometnu: »Lazar, prijatelj naš, spava, no idem probuditi ga.« Rekoše mu nato učenici: »Gospodine, ako spava, ozdravit će.« No Isus to reče o njegovoj smrti, a oni pomisliše da govori o spavanju, o snu. Tada im Isus reče posve otvoreno: »Lazar je umro. Ja se radujem što ne bijah ondje, i to poradi vas – da uzvjerujete. Nego pođimo k njemu!« Nato Toma zvani Blizanac reče

suučenicima: »Hajdemo i mi da umremo s njime!«

Kad je dakle Isus stigao, nađe da je onaj već četiri dana u grobu. Betanija bijaše blizu Jeruzalema otprilike petnaest stadija. A mnogo Židova bijaše došlo tješiti Martu i Mariju zbog brata njihova. Kad Marta doču da Isus dolazi, pođe mu u susret dok je Marija ostala u kući. Marta reče Isusu: »Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro. Ali i sada znam: što god zaišteš od Boga, dat će ti.«

Kaza joj Isus: »Uskrsnut će brat tvoj!«

A Marta mu odgovori: »Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan.« Reče joj Isus: Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada.

Vjeruješ li ovo?« Odgovori mu: »Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!«

Rekavši to ode, zovnu svoju sestru Mariju i reče joj krišom: »Učitelj je

ovdje i zove te.« A ona, čim doču, brzo ustane i pođe k njemu. Isus još ne bijaše ušao u selo, nego je dotada bio na mjestu gdje ga je Marta susrela.

Kad Židovi, koji su s Marijom bili u kući i tješili je, vidješe kako je brzo ustala i izišla, pođoše za njom; mišljahu da ide na grob plakati. A kad Marija dođe onamo gdje bijaše Isus i kad ga ugleda, baci mu se k nogama govoreći: »Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro.«

Kad Isus vidje kako plače ona i Židovi koji je dopratiše, potresen u duhu i uzbuđen upita: »Kamo ste ga položili?« Odgovoriše mu: »Gospodine, dođi i pogledaj!« I zaplaka Isus. Nato su Židovi govorili: »Gle, kako ga je ljubio!« A neki između njih rekoše: »Zar on, koji je slijepcu otvorio oči, nije mogao učiniti da ovaj ne umre?« Isus onda, ponovno potresen, pođe grobu. Bila

je to pećina, a na nju navaljen kamen. Isus zapovjedi: »Odvalite kamen!« Kaže mu pokojnikova sestra Marta: »Gospodine, već zaudara. Ta četvrti je dan.« Kaže joj Isus: »Nisam li ti rekao: budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju?« Odvališe dakle kamen. A Isus podiže oči i reče: »Oče, hvala ti što si me uslišao. Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao.«

Rekavši to povika iza glasa: »Lazare, izlazi!« I mrtvac iziđe, noge mu i ruke bile povezane povojima, a lice omotano ručnikom. Nato Isus reče: »Odriješite ga i pustite neka ide!« Tada mnogi Židovi koji bijahu došli k Mariji, kad vidješe što Isus učini, povjerovaše u nj.

.....

Komentar

Nakon odlomaka prošlih nedjelja o Samaritanki i slijepcu od rođenja, koji su nam otkrili Isusa kao živu vodu i svjetlo svijeta, ova peta korizmena nedjelja predstavlja nam priču o Lazarovom uskrsnuću, sedmom znaku ili čudu o kojem pripovijeda sveti Ivan, posljednjem i najčudesnijem, a koje otkriva Isusa kao gospodara života i smrti.

Sveti Ivan ističe da su Marta, Marija i Lazar bili Isusovi prijatelji. Kao rezultat tog međusobnog povjerenja, sestre su donijele Učitelju vijest da im je brat bolestan. Evanđelist dodaje da je „Isus volio Martu i njezinu sestru i Lazara“ (r. 5). A kasnije, u najkraćem stihu u Bibliji, potvrđuje da je Isus bio dirnut suosjećanjem i „plakao“ (r. 35). Ova Gospodinova naklonost oduvijek je budila divljenje svetaca i njihovu želju za uzvraćanjem. Sveti Josemaría to je izrazio ovako: „Isus je tvoj prijatelj. — Prijatelj. — Sa srcem

od mesa, poput tvog. — S očima, najljubavnijim pogledom, koje su plakale za Lazarom... I koliko god je volio Lazara, voli i tebe“[1].

Ipak, Isus nije odmah odgovorio na poziv sestara, već je čekao dva dana. A kad je stigao na rub Betanije, Lazar je već bio mrtav četiri dana. U to vrijeme postojalo je židovsko vjerovanje da duša pokojnika može lutati izvan tijela do trećeg dana, ali četvrtog dana tijelo je ušlo u trulež.

[2] Marija je možda mislila na ovo vjerovanje kada je Isus zatražio da se kamen odvali s groba i primijetila da će tijelo jako loše mirisati. Prema tome, Isus bi odgodio svoj dolazak jer je zapravo namjeravao pozvati Lazara iz truleži, odnosno iz Šeola, carstva mrtvih. Nasuprot tome, Isus je uskrsnuo trećeg dana, jer je, kako će se apostoli kasnije prisjetiti (usp. Djela 2,14-36; 13,15-43), Pismo proreklo: „Nećeš dati da Svetac tvoj truleži ugleda“ (Psalam 16,10).

Izvještaj kaže da „Isus još nije bio ušao u selo“ (r. 30) kada je potajno pozvao Martu da dođe k njemu. Možda je Isus to učinio kako ne bi uznemirio ožalošćene sestre ugošćujući Učitelja i njegove učenike ili kako ne bi ugrozio svoje prijatelje, budući da su ga Židovi tražili da ga ubiju (usp. r. 8). U svakom slučaju, Marta stiže i pokazuje svoju veliku vjeru u Isusa. Zatim to kaže Mariji, koja se pred svima, ne mareći za ljudsko poštovanje, bacila ničice pred Učitelja i duboko dirnula Gospodina.

„U današnjem Evandjelju“, komentirao je Benedikt XVI., „čujemo glas vjere s usana Marte, Lazarove sestre. Isusu, koji joj kaže: 'Tvoj će brat uskrsnuti', ona odgovara: 'Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, posljednjeg dana' (Iv 11,23-24). A Isus odgovara: 'Ja sam uskrsnuće i život: tko vjeruje u mene, živjet će, ako i umre' (Iv 11,25). To je istinska novost, koja izbija i pobjeđuje svaku

prepreku. Krist ruši zid smrti; u njemu prebiva punina Boga, koji je život, vječni život. Zbog toga smrt nije imala vlast nad njim; a Lazarovo uskrsnuće znak je njegove potpune vlasti nad tjelesnom smrću, koja je pred Bogom poput sna (usp. Iv 11,11)“[3].

Nakon što se grob otvorio, Isus je povikao: „Lazare, izađi!“ (r. 43). Lazar je bio grčki oblik hebrejskog imena Eleazar, što znači „Božja pomoć“. Lazar postaje preludij onoga što je Isus najavio: „Dolazi čas kad će mrtvi čuti glas Sina Božjega i koji ga čuju, živjet će“ (Iv 5,25). Isus ima vlast nad smrću jer ima vlast i nad grijehom, koji je njezin uzrok. Stoga, na neki način, lanene tkanine koje vežu i omataju Lazara predstavljaju ne samo okove Šeola već i okove grijeha.

Papa Franjo je to objasnio na sljedeći način: „Isusova gesta uskrsnuća

Lazara od mrtvih pokazuje koliko daleko može doseći snaga Božje milosti, i stoga, koliko daleko može doseći naše obraćenje, naša promjena... Božansko milosrđe ponuđeno svima je bezgranično! Gospodin je uvijek spreman podići nadgrobni spomenik naših grijeha, koji nas odvaja od njega, svjetla živih“[4]. Ako pogledamo jedan detalj, Isus ne djeluje izravno na Lazara, već se oslanja na posredovanje drugih da ga odveže. Ti suradnici mogu se također promatrati kao simboli služitelja u Crkvi koji odrješuju grijeha.

[1] Sveti Josemaría, Put, br. 422.

[2] Usp. Postanak Raba 100:64.

[3] Benedikt XVI., Opća audijencija, 10. travnja 2011.

[4] Papa Franjo, Angelus, 6. travnja 2014.

Pablo M. Edo

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/gospel/komentar-evandelja-
uskrsnuce-lazara/](https://opusdei.org/hr-hr/gospel/komentar-evandelja-uskrsnuce-lazara/) (7.03.2026.)